

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Az operaházi szfinksz*

Forrás: .....

Magyarország

Bn

1923. 6. 22.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

492

Hely

Opera

Idő

"1923"

Személy

Közp nyomt. XX.

Székesfővárosi házinymoda 1922

Az operaházi szfinksz

— Művészi ex-lex az Operában. —

Június 15-én bezáródtak az Operaház kapui s ugyanakkor lejártak az énekesek, zeneszerek, kóristák és a balett tagjainak szerződésai is. A kapukat szeptember elején újra megnyitják, de a lejárt szerződéseket szeptember elejénél előbb nem újítják meg. *Ma* az a helyzet, hogy van egy bezárt Operánk, de koránt sincs „kizárva” az, hogy ez, az Operaházak életében eddig szinte páratlan *művészi ex-lex* nem fogja-e majd ősszel a legváratlanabb bonyodalmakat okozni?

Mert mi is történt tulajdonképpen az Operaházban?

A tagok tízhónapos szerződése júniusban lejárt. A vezetőség a szerződések lejáta után megállapodott a tagokkal, hogy — *nem újítja meg a szerződésüket*. Első pillanatra egészen természetesnek látszik ez a megoldás. Arról van ugyanis szó, hogy pénzügyi helyzetünk annyira bizonytalan e pillanatban, hogy a most megkötött szerződések, tekintettel a korona állandó romlására, ősszel már teljesen illuzóriusakká válhatnak. Nem érdekük tehát a tagoknak, hogy ilyen szélszárnyára bizott, futó homokba irt szerződéssel kössék le már most magukat. Az Operaház vezetőségének viszont az az érdeke, hogy minden áron megtartsa magának tagjait, *ha kell, még azon az áron is, hogy — nem köt velük szerződést!* A szerződések most lejártak, de itt van a két nyári hónap, amikor semmiféle legális alap nincs arra, hogy a tagok az Operaháztól s az Operaház a tagoktól követeljen anyagi vagy művészi teljesítményeket. Mit tesz tehát az Operaház vezetősége?

Megállapodik a tagokkal, akik szerződés híján a két nyári hónap alatt *nem tagjai* az Operaháznak, hogy az ősszel velük megkötendő szerződésben megállapítandó illetmények terhére, a két nyári hónapban át *megfelelő összegű előleget* folyósít. A pénzügyminiszter erre a célra *egyelőre tízmillió koronát* már rendelkezésére is bocsátott az Operaháznak.

Ez is egészen érthető, hiszen valamiből meg kell élniök az Operaház tagjainak a nyári hónapokban is, azoknak a tagoknak, akiket, mint fentebb említettük, *csak azzal a hallatlan áldozattal tudott magának lekötni az Operaház vezetősége, hogy egyelőre — nem kötötte le őket.*

Keserű igazságokban, de humorban sem nagyon szegény ez a megoldás. Ebben a pillanatban már megindult a „tagok” általános offenzívája a tízmillió ellen. Ha elfogy a tízmillió, bizonyára újabb tízmilliók fognak következni, nem is lehet máskeppen, hiszen éppen arról van szó, hogy ezekkel a tízmilliókkal biztosítsa az Operaház vezetősége azt, hogy ősszel teljes és friss erővel indíthassa meg üzemét.

Aki mindenáron véleményt akar mondani erről a furcsa ex-lexről, kénytelen igazat adni az Operaház vezetőségének, amely kényszerhelyzetében kénytelen volt teljesíteni a tagok kívánságait, de ugyanakkor igazat kell adnia a „tagoknak” is, hiszen a tagoknak az Operaház vezetősége is igazat adott, amikor belement ebbe a megoldásba. Legfeljebb csak csodálkozni lehet és talán szerényen megkérdezni: nem lehetett volna-e egy ideiglenes szerződéssel már most lekötni a tagokat, olyképpen, hogy az őszi és későbbi illetmények skáláját a pénzügyi helyzet mindenkori változása szabályozta volna?!

Ha így történt volna, úgy egyrészt az Operaház „tagjai” csakugyan *tagjai* volnának még és már most is az Operának és nem történhetne még az a meglepetés, hogy néhány csakugyan nélkülözhetetlen művész, zenekari tag vagy éppen *színházi ex-lex* a nyári ex-lexben a téli szezonra *újra szerződik*... Ki válaszolhatna erre teljes bizonyossággal? Talán a két szfinx az Opera előtt?... A két szfinx nem válaszol, a két szfinx hallgat...